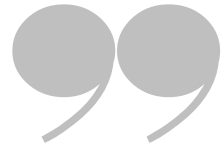

SZÍV ERNŐ

Kedves Zsó

Hát, de nem úgy van, hogy valaki annyira, de annyira író, hogy szinte föl is robban, egyszerűen szétfeszíti az a sok mondat, rím, esztétikai vegzatúra, a sok pötyipötyi. Az originális íróról beszélek, aki büdös hazaáruló, konformista, szűz, zsírozva eszi a verset és ír 1 regényt, annyit legalább. Nem hiszek abban, hogy ezt, író vagyok, stopper indul, el lehet dönteni. Inkább döntődik, ha már. Rád omlik, földhöz csap, följelent, ennen börtönödbe juttat, kinevez, kész passz. Milyen kevéske parkolási céduláért megy a céció. Ha megmarad antológiaselejtnek 1 versed, 1 ötdekás novellád, 1 leányregényed, 1 akármilyen bugivugid, ha megmarad a lebbenstészta neved, ha ellenáll az idő porozásának, már ajvé. Még csak azt se tudnám mondani, hogy az originális író az, aki problémát okoz. Sebezd meg a közösségi testet, úgy értem, nyelv, haza, világ, a Hold partvölgye, sebezd meg, és az a seb ne gyógyuljon be, tárd föl a nemzeti felületet, hogy alatta az élő, eleven hús lüktessen, tragédiák és elrohadt álmok sipítózzanak. Az ember nem iskolapadot, nádpálcát akar, pedig. Az ember nem megfelelni akar. Igazodni sem. Az ember nem segíteni akar, tanítani?!, segítsen a faszomniúnike, mondanám kedvesen. Akarsz valamit? Ugye, nem? Az akarás szóba se jöhet. Olvasóm, maradj buta, mint én, ne változz, de ha sírsz, bonts pezsgőt, az üveg nyakát irányítsd játszó gyermekedre, tanulja idejében a félelmet. Író mit akarhatna egyébként, azon túl, hogy legyen rendesebben berendezve a bolti kirakat, és látszódjon az ő könyvbe kötött nem akarása, nem igazodása, lássa olvasó, nem olvasó, a vak cipőtornáztató, pompomnyugdíjas szüfrazsett. De jó, az nem akarás, az csak icipici nyafi. Én ezt eléggé ki nem állom, hogy miközben nem akarom, valami ócska kis széldallam, szeméttelpről idekeveredett, pontokba szedett és pártnyomdagéppel kinyomtatott tízparancsolat még rettentő kifakulásában is akar. Mert hát mire fel? Mit képzél! Jó, de például a tanulás. Mintha az, hogy az originalitás tanulhatatlanság lenne, de hát tanul a barma, egyvégteben, majd lassanként tudja is, hogy aknamező, tömegsírok tömkelege reszket alatta, családi zombikkal és a múlt diszkóflitteres árnyaival pancsol, ebben vagyunk. Az ember olyan, amilyen, szívem Parti Lajos sétatér.

Egy csöndes, senkise tag ül a sparheltnél, kavargatja a semmit, néha kóstol, és amikor lefortyanja az utolsót, azt mondja, tessék. Kész. Nem mondja, hogy ennél semmiből semmi sincsen, ennél jellegzetesebb, magától értetődőbb, ennél originálisabb semmi se égen, se földön, se jelenben, se múltban, pedig ez az, ami stoppol lelket, szemnek fest alkonyi völgyet, hol a kisbokros legközepén álló budipalotát lángolva táncolják körbe a szentjánosbogár-szavacskák. Kinek kishal, oké. Nagyhal, nem. Disznó, csak Ady. Fűtésásáb, József A. Népemet nem fogom, na, ugye. Kedves Zsó. Hát nézd, ha nem akarom, márpedig hiába nem akarom, csak akarom kicsit, de nem akarom, sincsen mondanivalóm, sincsen céloom, sincsen értelemmel meghintett okostojásom, sincsen. De van. Én csak azt tudom mondani, hogy magamról azt gondolom, dölyf, kivagyiság, megtaláltam azt a legtöbb semmit, ami olyan nyugalommal tölt el, hogy annak is örülök, ha más csókolózik a Nappal, és az éjfél mise alatt az ölébe más vezeti a holdsugár elektrosokkját. És látom, te is megtaláltad a Benn van a torta meg a rabomobil, kéken járó motorral. Oké. Nem is kell mutogatni. Mert nem mutiba készült. Úgy értem, ki lett mondva, tehát nem kimondható.

A címzett Bán Zsófia írónő.